Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 20ής Ιουλίου 2016*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης SUEDTIROL — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως — Περιγραφικός χαρακτήρας»

Στην υπόθεση T-11/15,

Internet Consulting GmbH, με έδρα το Brunico (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους L. Miori και A. Bertella, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον A. Schifko,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του μείζονος τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον C. Volkmann, δικηγόρο,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως του μείζονος τμήματος προσφυγών του EUIPO της 10ης Οκτωβρίου 2014 (υπόθεση R 574/2013-G), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας σήματος μεταξύ της Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige και της Internet Consulting,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Prek (εισηγητή), πρόεδρο, I. Labucka και V. Kreuschitz, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Ιανουαρίου 2015,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Ιουνίου 2015,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Ιουνίου 2015,

έχοντας υπόψη ότι οι κύριοι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτηση για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός τριών εβδομάδων από την επίδοση του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιήθηκε η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να κρίνει επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 19 Αυγούστου 2002 η προσφεύγουσα, Internet Consulting GmbH, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενώπιον του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση συνίσταται στο λεκτικό σημείο SUEDTIROL.

3 Οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος εμπίπτουν στις κλάσεις 35, 39 και 42 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 35: «Διοίκηση επιχειρήσεων· διαχείριση επιχειρήσεων· εργασίες γραφείου»·

— κλάση 39: «Συσκευασία και αποθήκευση εμπορευμάτων»·

— κλάση 42: «Επιστημονικές και τεχνολογικές υπηρεσίες και έρευνα και σχεδιασμός που σχετίζεται με αυτές· υπηρεσίες βιομηχανικής ανάλυσης και έρευνας· σχεδιασμός και ανάπτυξη υλισμικού και λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών· νομικές υπηρεσίες».

4 Η αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 83/2003, της 24ης Νοεμβρίου 2003. Το σήμα καταχωρίστηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2011, με τον αριθμό 2826931.

5 Στις 3 Ιανουαρίου 2012, η παρεμβαίνουσα, Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Αυτόνομη Επαρχία του Μπολτζάνο-Άνω Αδίγης, Ιταλία), υπέβαλε αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του επίμαχου σήματος, για το σύνολο των υπηρεσιών που αυτό προσδιόριζε. Η παρεμβαίνουσα στήριξε την αίτησή της επί του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του ίδιου κανονισμού, καθόσον το επίμαχο σήμα αποτελούσε ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως, προσδιορίζουσα την Αυτόνομη Περιφέρεια του Τρεντίνο-Άνω Αδίγης/Νότιου Τιρόλου (στο εξής: Περιφέρεια του Νότιου Τιρόλου), η οποία βρίσκεται στη Βόρεια Ιταλία.

6 Με απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2013, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του επίμαχου σήματος.

7 Η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής βάσει των άρθρων 58 επ. του κανονισμού 207/2009.

8 Με απόφαση της 3ης Απριλίου 2014, το πρώτο τμήμα προσφυγών ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του μείζονος τμήματος προσφυγών.

9 Με απόφαση της 10ης Οκτωβρίου 2014 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το μείζον τμήμα προσφυγών έκανε δεκτή την προσφυγή που είχε ασκήσει η παρεμβαίνουσα και κήρυξε άκυρο το επίμαχο σήμα, βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009, για τον λόγο ότι το εν λόγω σήμα είχε καταχωρισθεί κατά παραβίαση των διατάξεων του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, και παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού.

10 Ειδικότερα, όσον αφορά το παραδεκτό της αιτήσεως κηρύξεως της ακυρότητας του σήματος, το μείζον τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι η εν λόγω αίτηση ήταν παραδεκτή, εφόσον το άρθρο 56, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009 προέβλεπε ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο είχε ενεργητική νομιμοποίηση προς υποβολή σχετικής αιτήσεως και εφόσον η έννοια του νομικού προσώπου περιελάμβανε και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, όπως η παρεμβαίνουσα.

11 Ως προς την επί της ουσίας εξέταση της αιτήσεως κηρύξεως της ακυρότητας του σήματος, το μείζον τμήμα προσφυγών επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι:

— ο όρος «südtirol» αποτελούσε τη συνήθη ονομασία, στη γερμανική γλώσσα, της βορειότερης επαρχίας της Ιταλίας, η οποία είναι μία από τις πλουσιότερες επαρχίες της χώρας αυτής και της οποίας η αυτονομία αναγνωρίσθηκε από το Ιταλικό Σύνταγμα·

— εφόσον η ύπαρξη μιας τέτοιας περιφέρειας ήταν γνωστή στο οικείο κοινό, το οποίο αποτελείτο, τουλάχιστον, από τους Ιταλούς καταναλωτές και από τους γερμανόφωνους καταναλωτές στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι οποίοι γνώριζαν την ύπαρξη της Περιφέρειας του Νότιου Τιρόλου, το επίμαχο σήμα μπορούσε να θεωρηθεί ότι υποδήλωνε προς το εν λόγω κοινό τη γεωγραφική προέλευση των υπηρεσιών τις οποίες αυτό αφορούσε·

— εφόσον η γεωγραφική προέλευση των υπηρεσιών αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμά τους κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, ο όρος «suedtirol» αποτελούσε ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως, η οποία έχρηζε προστασίας με γνώμονα το κοινό συμφέρον·

— οι προσδιορισθείσες υπηρεσίες δεν παρουσίαζαν άλλα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που θα μπορούσαν να ωθήσουν τον οικείο καταναλωτή να μη συσχετίζει την ένδειξη «südtirol» με τη γεωγραφική προέλευση των εν λόγω υπηρεσιών·

— οσάκις οι υπηρεσίες διοικήσεως και διαχειρίσεως επιχειρήσεων, οι εργασίες γραφείου, οι υπηρεσίες συσκευασίας και αποθήκευσης εμπορευμάτων, οι επιστημονικές και τεχνολογικές υπηρεσίες, οι υπηρεσίες βιομηχανικής ανάλυσης και έρευνας, οι υπηρεσίες ανάπτυξης υλισμικού και λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών και οι νομικές υπηρεσίες θα προσφέρονται υπό το έμβλημα του επίμαχου σήματος, θα εκλαμβάνονται από τον οικείο καταναλωτή ως προερχόμενες από την Περιφέρεια του Νότιου Τιρόλου, ως παρεχόμενες εντός της περιφέρειας αυτής ή ως προσφερόμενες προς τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται εντός της περιφέρειας αυτής·

— το γεγονός ότι μεγάλος αριθμός επιχειρήσεων δραστηριοποιουμένων εντός της Περιφέρειας του Νότιου Τιρόλου είχαν τους όρους «südtirol» ή «suedtirol» στις εταιρικές επωνυμίες τους επιβεβαίωνε ότι ο όρος αυτός αποτελούσε ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

12 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει ή, τουλάχιστον, να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση, απορρίπτοντας, εν πάση περιπτώσει, την αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του επίμαχου σήματος·

— να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

13 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

14 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

15 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως που αντλούνται, αφενός, από παράβαση και πεπλανημένη εφαρμογή των άρθρων 5 και 56 του κανονισμού 207/2009 και, αφετέρου, από παράβαση και πεπλανημένη εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, και των άρθρων 12 και 52 του κανονισμού 207/2009.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση και πεπλανημένη εφαρμογή των άρθρων 5 και 56 του κανονισμού 207/2009

16 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι από την ανάγνωση των διατάξεων του άρθρου 5, σε συνδυασμό με το άρθρο 56, του κανονισμού 207/2009, προκύπτει ότι η παρεμβαίνουσα, οντότητα δημοσίου δικαίου, δεν νομιμοποιείτο να υποβάλει αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του σήματος. Στο μέτρο που το άρθρο 5 του κανονισμού 207/2009, σχετικά με την ιδιότητα του δικαιούχου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μνημονεύει ρητώς, έπειτα από την έκφραση «κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο», τις «οντότητες δημοσίου δικαίου», η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 56 του ίδιου κανονισμού μνεία μόνον των φυσικών ή νομικών προσώπων αποκλείει, κατά την προσφεύγουσα, τη δυνατότητα των οντοτήτων δημοσίου δικαίου να υποβάλουν αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας σήματος.

17 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα αυτά.

18 Το άρθρο 5 του κανονισμού 207/2009 περιλαμβάνει γενικό ορισμό των προσώπων που δύνανται να είναι δικαιούχοι σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στο εν λόγω άρθρο διευκρινίζεται ότι «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, συμπεριλαμβανομένων των οντοτήτων δημοσίου δικαίου, δύναται να είναι δικαιούχος σήματος [της Ευρωπαϊκής Ένωσης]».

19 Εξ αυτών προκύπτει ότι οι οντότητες δημοσίου δικαίου μνημονεύονται ενδεικτικά στην ως άνω διάταξη ως παράδειγμα νομικών προσώπων που δύνανται να είναι δικαιούχοι ενός τέτοιου σήματος και ότι επιτρέπεται στις εν λόγω οντότητες δημοσίου δικαίου να ασκούν τα δικαιώματά τους σύμφωνα με το άρθρο 56, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, του κανονισμού 207/2009. Απεναντίας, δεν υπάρχει καμία ένδειξη περί του ότι το άρθρο 56, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του ίδιου

κανονισμού, το οποίο, σε αντίθεση προς το άρθρο 5 του εν λόγω κανονισμού, περιορίζεται να μνημονεύσει, μεταξύ άλλων, «κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο», θα έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν συμπεριλαμβάνει τις οντότητες δημοσίου δικαίου. Πράγματι, οι λόγοι έκπτωσης και ακυρότητας και, ιδίως, οι απόλυτοι λόγοι ακυρότητας κατά την έννοια του άρθρου 52 του κανονισμού 207/2009 μπορούν να προβληθούν από κάθε πρόσωπο, ανεξαρτήτως του αν η κατάσταση του προσώπου αυτού διέπεται από το ιδιωτικό ή από το δημόσιο δίκαιο, λόγος για τον οποίο άλλωστε το άρθρο 56, παράγραφος 1, στοιχείο α′, in fine, του ίδιου κανονισμού περιορίζεται να απαιτεί να έχει το εν λόγω πρόσωπο ικανότητα «να παρίσταται ενώπιον δικαστηρίου». Επομένως, σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η απουσία ρητής μνείας, στο άρθρο 56, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009, των οντοτήτων δημοσίου δικαίου δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιδιώκεται ο αποκλεισμός τους από το πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής.

20 Κατά συνέπεια, το μείζον τμήμα προσφυγών δεν παρέβη τα άρθρα 5 και 56 του κανονισμού 207/2009, κρίνοντας ότι η παρεμβαίνουσα νομιμοποιείτο να υποβάλει αίτηση κηρύξεως ακυρότητας κατά του επίμαχου σήματος.

21 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση και πεπλανημένη εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, και των άρθρων 12 και 52 του κανονισμού 207/2009

22 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το μείζον τμήμα προσφυγών, εκτιμώντας ότι το επίμαχο σήμα αποτελούσε ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως από τόπο γνωστό στο οικείο κοινό η οποία παρέπεμπε στη γεωγραφική προέλευση των οικείων υπηρεσιών, και όχι στην εμπορική τους καταγωγή, παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, καθώς και τα άρθρα 12 και 52 του κανονισμού 207/2009.

23 Ειδικότερα, κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του εν λόγω κανονισμού απαγορεύει την καταχώριση ως σήματος μιας ενδείξεως γεωγραφικής προελεύσεως μόνον όταν το σημείο υποδηλώνει έναν τόπο που εμφανίζει σήμερα, ή που θα μπορούσε να εμφανίζει στο μέλλον, κάποιο σύνδεσμο με την κατηγορία των προϊόντων ή των υπηρεσιών περί των οποίων πρόκειται, και όχι τον τόπο όπου παρέχονται οι υπηρεσίες, εφόσον γίνεται λόγος για «γεωγραφική προέλευση». Επιπλέον, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, σε αντίθεση προς τα προϊόντα, οι υπηρεσίες δεν αντανακλούν κατά κανόνα, αυτές καθαυτές, τα χαρακτηριστικά του εδάφους όπου παρέχονται ή εντός του οποίου βρίσκεται η έδρα της επιχειρήσεως που τις παρέχει. Ως εκ τούτου, κατά την προσφεύγουσα, τα μόνα στοιχεία που μπορούν να αποτελούν χαρακτηριστικά των υπηρεσιών συνίστανται στον τρόπο με τον οποίο αυτές παρέχονται ή στην ιδιότητα του παρέχοντος τις εν λόγω υπηρεσίες, παρά στη γεωγραφική προέλευσή τους, εξαιρουμένων των υπηρεσιών που αποτελούν «τυπικές» υπηρεσίες όσον αφορά μια ορισμένη περιφέρεια. Κατά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η έδρα της επιχειρήσεως που παρέχει την υπηρεσία ή ο τόπος παροχής της εν λόγω υπηρεσίας ενδέχεται να ποικίλλουν, τα στοιχεία αυτά δεν θα μπορούσαν να αποτελέσουν αδιάσπαστο δεσμό μεταξύ της υπηρεσίας και του εδάφους. Τέλος, κατά την προσφεύγουσα, η εύλογη πιθανότητα συσχετισμού μεταξύ της υπηρεσίας και ενός τόπου θα πρέπει να υφίσταται κατά το χρονικό σημείο της καταχωρίσεως ενός σήματος, πράγμα το οποίο δεν απέδειξε η παρεμβαίνουσα.

24 Επιπλέον, το μείζον τμήμα προσφυγών παρέλειψε να λάβει υπόψη του το αποτέλεσμα του άρθρου 12, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, διατάξεως που επιτρέπει, κατά την προσφεύγουσα, σε τρίτους να εισαγάγουν τον όρο «suedtirol» στην επωνυμία τους ή στην εταιρική επωνυμία τους, παρά την καταχώριση του επίμαχου σήματος. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δυνάμει της διατάξεως αυτής διασφαλίζεται επαρκώς η διαθεσιμότητα των ενδείξεων γεωγραφικής προελεύσεως στη συναλλακτική πρακτική.

25 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα φρονούν ότι οι αιτιάσεις αυτές είναι αβάσιμες.

26 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009, δεν γίνονται δεκτά για καταχώριση «τα σήματα που αποτελούνται αποκλειστικά από σημεία ή ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν, στο εμπόριο, προς δήλωση του είδους, της ποιότητας, της ποσότητας, του προορισμού, της αξίας, της γεωγραφικής προέλευσης ή του χρόνου παραγωγής του προϊόντος ή της παροχής της υπηρεσίας ή άλλων χαρακτηριστικών του προϊόντος ή της υπηρεσίας».

27 Επιπλέον, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι «[η] παράγραφος 1 εφαρμόζεται ακόμη και αν οι λόγοι απαραδέκτου υφίστανται μόνο σε τμήμα της [Ένωσης]».

28 Κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, «ένα σήμα [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] κηρύσσεται άκυρο, μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο [EUIPO] ή μετά από άσκηση ανταγωγής στα πλαίσια αγωγής για παραποίηση/απομίμηση: […] εάν το σήμα [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] δεν καταχωρίσθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7· […]».

29 Από τη νομολογία προκύπτει ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 επιδιώκει σκοπό γενικού συμφέροντος, που επιβάλλει να μπορούν να χρησιμοποιούνται ελεύθερα από όλους τα σημεία ή οι ενδείξεις που περιγράφουν τις κατηγορίες των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τις οποίες ζητείται η καταχώριση. Επομένως, η διάταξη αυτή εμποδίζει την αποκλειστική χρησιμοποίηση τέτοιου είδους σημείων ή ενδείξεων από μία μόνον επιχείρηση μέσω της καταχωρίσεώς τους ως σημάτων [βλ. απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2003, Nordmilch κατά ΓΕΕΑ (OLDENBURGER), T-295/01, EU:T:2003:267, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

30 Όσον αφορά, ειδικότερα, τα σημεία ή τις ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν προς δήλωση της γεωγραφικής προελεύσεως των κατηγοριών προϊόντων για τις οποίες ζητείται η καταχώριση του σήματος, ιδίως δε τις γεωγραφικές ονομασίες, υπάρχει γενικό συμφέρον να παραμείνουν στη διάθεση όλων, ιδίως λόγω της ικανότητάς τους όχι μόνο να δηλώνουν, κατά περίπτωση, την ποιότητα και άλλες ιδιότητες των οικείων κατηγοριών προϊόντων, αλλά και να επηρεάζουν ποικιλοτρόπως τις προτιμήσεις των καταναλωτών, συνδέοντας, παραδείγματος χάρη, τα προϊόντα με ορισμένο τόπο που μπορεί να δημιουργήσει θετικά συναισθήματα [βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 4ης Μαΐου 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 και C-109/97, EU:C:1999:230, σκέψη 26, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Fürstlich Castell'sches Domänenamt κατά ΓΕΕΑ – Castel Frères (CASTEL), T-320/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:424, σκέψη 43].

31 Η νομολογία αυτή, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εφαρμόζεται και όσον αφορά τις υπηρεσίες [βλ., σχετικώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2005, Münchener Rückversicherungs-Gesellschaft κατά ΓΕΕΑ (MunichFinancialServices), T-316/03, EU:T:2005:201, σκέψη 32].

32 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι αποκλείονται, αφενός, η καταχώριση γεωγραφικών ονομασιών ως σημάτων στις περιπτώσεις κατά τις οποίες δηλώνουν συγκεκριμένες γεωγραφικές περιοχές που είναι φημισμένες ή γνωστές για την οικεία κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών και συνδέονται, επομένως, με την εν λόγω κατηγορία στην αντίληψη των κύκλων των ενδιαφερόμενων, και, αφετέρου, η καταχώριση γεωγραφικών ονομασιών που μπορούν να χρησιμοποιούνται από τις επιχειρήσεις και πρέπει επίσης να παραμένουν στη διάθεση αυτών ως ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως της οικείας κατηγορίας προϊόντων ή υπηρεσιών [βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 15ης Ιανουαρίου 2015, ΜΕΜ κατά ΓΕΕΑ (MONACO), T-197/13, EU:T:2015:16, σκέψη 48].

33 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δέχθηκε, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009, τη δυνατότητα καταχωρίσεως σημείων που μπορούν να χρησιμεύσουν προς δήλωση της γεωγραφικής προελεύσεως ως συλλογικών σημάτων σύμφωνα με το άρθρο 66, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού και, για ορισμένα προϊόντα, εφόσον πληρούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις, ως γεωγραφικών ενδείξεων προελεύσεως ή ως προστατευμένων ονομασιών προελεύσεως, στο πλαίσιο των διατάξεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92

του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ 1992, L 208, σ. 1) (απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, σκέψη 32).

34 Επισημαίνεται, εντούτοις, ότι, κατ' αρχήν, το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 δεν αποκλείει την καταχώριση γεωγραφικών ονομασιών που είναι άγνωστες στους κύκλους των ενδιαφερομένων ή που, εν πάση περιπτώσει, είναι άγνωστες ως προσδιορισμοί γεωγραφικών περιοχών ή, ακόμη, ονομασιών στην περίπτωση των οποίων είναι απίθανο, λόγω των χαρακτηριστικών του δηλουμένου τόπου, το ενδεχόμενο να υποθέσουν οι κύκλοι των ενδιαφερόμενων ότι η οικεία κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών προέρχεται από τον τόπο αυτόν (βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 15ης Ιανουαρίου 2015, MONACO, T-197/13, EU:T:2015:16, σκέψη 49).

35 Η εκτίμηση του περιγραφικού χαρακτήρα ενός σημείου πρέπει να γίνεται μόνο σε σχέση με τα οικεία προϊόντα ή υπηρεσίες, αφενός, και σε σχέση με τη σχετική περί αυτών αντίληψη του οικείου κοινού, αφετέρου (απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, σκέψη 34).

36 Πρώτον, όσον αφορά το οικείο κοινό, πρέπει να επιβεβαιωθεί ο ορισμός τον οποίο διατύπωσε το μείζον τμήμα προσφυγών και ο οποίος παρατέθηκε διεξοδικά στα σημεία 36 έως 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, αφενός, το επίμαχο σήμα συνίσταται στο λεκτικό σημείο SUEDTIROL, το οποίο μπορεί να γίνει κατανοητό από το ιταλικό κοινό καθώς και από το γερμανόφωνο κοινό της Ένωσης. Ο όρος «suedtirol» και ο γερμανικός όρος «südtirol», που χρησιμοποιείται προς δήλωση της Περιφέρειας του Νότιου Τιρόλου, είναι ισοδύναμοι, με δεδομένο ότι ο πρώτος περιλαμβάνει έναν δίφθογγο που αντικαθιστά συνήθως το γράμμα του γερμανικού αλφαβήτου «ü». Αφετέρου, ορισμένες από τις υπηρεσίες τις οποίες προσδιορίζει το επίμαχο σήμα, ήτοι οι υπηρεσίες διοικήσεως επιχειρήσεων, διαχειρίσεως επιχειρήσεων, οι εργασίες γραφείου, οι επιστημονικές και τεχνολογικές υπηρεσίες, οι υπηρεσίες βιομηχανικής ανάλυσης και έρευνας, ο σχεδιασμός και η ανάπτυξη υλισμικού και λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών, απευθύνονται σε επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σε οποιονδήποτε τομέα οικονομικής δραστηριότητας και που αποτελούν εξειδικευμένους καταναλωτές. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, καίτοι μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι υπηρεσίες αυτές απευθύνονται και σε επιμέρους επιχειρηματίες, οι τελευταίοι πρέπει επίσης να λογίζονται ως επαγγελματίες και, επομένως, ως αποτελούντες μέρος ενός εξειδικευμένου κοινού. Όσον αφορά τις νομικές υπηρεσίες (κλάση 42) καθώς και τις υπηρεσίες συσκευασίας και αποθήκευσης εμπορευμάτων (κλάση 39), αυτές απευθύνονται στον μέσο καταναλωτή καθώς και στον εξειδικευμένο καταναλωτή. Επομένως, το μεγαλύτερο μέρος του οικείου κοινού αποτελείται από κοινό το οποίο είναι πιο προσεκτικό.

37 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι αρκούσε, προκειμένου ένα σημείο να εμπίπτει στην κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β' ή γ', του κανονισμού 207/2009 απαγόρευση, το να υφίσταται ένας λόγος απαραδέκτου σε σχέση με ένα μέρος του οικείου κοινού και ότι δεν ήταν αναγκαίο, συναφώς, να εξετασθεί αν οι λοιποί καταναλωτές που ανήκουν στο οικείο κοινό γνώριζαν επίσης το εν λόγω σημείο [βλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2015, bd breyton-design κατά ΓΕΕΑ (RACE GTP), T-520/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:884, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

38 Επομένως, το μείζον τμήμα προσφυγών ορθώς δέχθηκε ότι το οικείο κοινό, το οποίο έπρεπε να ληφθεί υπόψη, αποτελείτο από το ιταλικό γερμανόφωνο κοινό και από το γερμανόφωνο κοινό της Ένωσης καθώς και από το ιταλόφωνο κοινό της Ιταλίας το οποίο επιδεικνύει ένα μάλλον υψηλό επίπεδο προσοχής.

39 Δεύτερον, υπό το πρίσμα των εκτιμήσεων που εκτέθηκαν στις σκέψεις 26 έως 35 ανωτέρω, προκειμένου να αξιολογηθεί ο περιγραφικός χαρακτήρας του επίμαχου σήματος κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009, πρέπει να προσδιορισθεί, αφενός, αν ο γεωγραφικός όρος από τον οποίο αποτελείται το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση γίνεται κατανοητός ως τέτοιος και είναι γνωστός στο οικείο κοινό και, αφετέρου, αν ο εν λόγω γεωγραφικός όρος εμφανίζει, σήμερα, κατά την αντίληψη του οικείου κοινού, ορισμένο σύνδεσμο με τις επίμαχες υπηρεσίες ή αν ένας τέτοιος σύνδεσμος θα μπορούσε ευλόγως να στοιχειοθετηθεί στο μέλλον.

40 Πρώτον, όπως ορθώς επισημαίνει το μείζον τμήμα προσφυγών στα σημεία 15 έως 19 και 43 και 44 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο όρος «Suedtirol», που αντιστοιχεί στη γερμανική λέξη «Südtirol», εκλαμβάνεται από το οικείο κοινό ως γεωγραφική ένδειξη που αναφέρεται στην Περιφέρεια του Νότιου Τιρόλου, περιφέρεια η οποία είναι γνωστή από μακρού και δη προ της υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος, λόγω της ιστορίας της, της γεωγραφικής θέσεώς της, της αυτονομίας της, του ειδικού γλωσσικού καθεστώτος της και της σπουδαιότητάς της από οικονομική άποψη. Το Γενικό Δικαστήριο, όπως και το μείζον τμήμα προσφυγών, εκτιμά ότι τα στοιχεία αυτά αποτελούν παγκοίνως γνωστό πραγματικό περιστατικό, ήτοι περιστατικό το οποίο μπορεί να είναι γνωστό στον οποιονδήποτε ή μπορεί να γίνει γνωστό από γενικώς προσιτές πηγές [απόφαση της 22ας Ιουνίου 2004, Ruiz-Picasso κ.λπ. κατά ΓΕΕΑ – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, EU:T:2004:189, σκέψη 29] και το οποίο υφίσταται πολύ πριν από την υποβολή της εν λόγω αιτήσεως.

41 Δεύτερον, όσον αφορά την προϋπόθεση που ανάγεται στην ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της γεωγραφικής ονομασίας και των προσδιορισθεισών υπηρεσιών, πρέπει να επισημανθεί ότι το μείζον τμήμα προσφυγών επίσης ορθώς υπογράμμισε, ιδίως στο σημείο 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατ' ουσίαν, ότι η Περιφέρεια του Νότιου Τιρόλου λογίζεται από μακρού χρόνου γενικώς ως ακμάζουσα περιφέρεια, η οποία έχει δυναμική οικονομία, όπως τονίστηκε στη σκέψη 40 ανωτέρω. Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι το γεγονός ότι η Περιφέρεια του Νότιου Τιρόλου είναι οικονομικώς ακμάζουσα περιφέρεια, η οποία έχει δυναμική οικονομία, ενέχει επίσης τον χαρακτήρα παγκοίνως γνωστού πραγματικού περιστατικού. Επιπλέον, έχει επίσης καταστεί εμφανές, όπως ορθώς επισημαίνει το μείζον τμήμα προσφυγών στο σημείο 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι υπηρεσίες όπως αυτές τις οποίες προσδιορίζει το επίμαχο σήμα προσφέρονται καταρχήν εντός κάθε περιφέρειας που παρουσιάζει ορισμένη σπουδαιότητα από οικονομική άποψη. Εξάλλου, η εκτίμηση αυτή δεν ετέθη εν αμφιβόλω, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, από τις γενικής φύσεως επικρίσεις της προσφεύγουσας, οι οποίες, κατά τα λοιπά, δεν ήσαν τεκμηριωμένες.

42 Επιπλέον, είναι αληθές ότι το οικείο κοινό μπορεί να εκλαμβάνει το επίμαχο σήμα ως αναφορά σε μια συγκεκριμένη ιδιότητα των εν λόγω υπηρεσιών, όπως, παραδείγματος χάρη, ως αναφορά στο γεγονός ότι οι υπηρεσίες αυτές πρόκειται να είναι προσαρμοσμένες στις ιδιαίτερες απαιτήσεις των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται εντός της περιφέρειας αυτής, η οποία διέπεται από ένα ειδικό πολιτικό, διοικητικό και γλωσσικό πλαίσιο (σημείο 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ως εκ τούτου, η χρήση μιας τέτοιας ενδείξεως γεωγραφικής προελεύσεως ενδέχεται να μεταδώσει στους κύκλους των ενδιαφερομένων μια αντίληψη ή μια θετική εντύπωση όσον αφορά μια ειδική ιδιότητα των υπηρεσιών αυτών, κατά την έννοια της νομολογίας [βλ., σχετικώς, απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Mövenpick κατά ΓΕΕΑ (PASSIONATELY SWISS), T-377/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:753, σκέψεις 44 και 45] και ενδέχεται να δημιουργήσει θετικά συναισθήματα κατά την έννοια της προπαρατεθείσας στη σκέψη 30 ανωτέρω νομολογίας, όταν η εν λόγω ένδειξη χρησιμοποιείται σε συνδυασμό με τη διάθεση στην αγορά των υπηρεσιών τις οποίες αφορά το επίμαχο σήμα.

43 Εξ αυτών προκύπτει ότι το επίμαχο σήμα πρόκειται να εκληφθεί από το οικείο κοινό όχι μόνον ως αναφορά σε μια γεωγραφική περιοχή, η οποία δημιουργεί θετικά συναισθήματα, αλλά και, λαμβανομένης υπόψη της ευημερίας και της δυναμικής εξελίξεως της οικονομίας της περιοχής αυτής, ως ένδειξη περί του ότι οι υπηρεσίες τις οποίες προσδιορίζει το εν λόγω σήμα προέρχονται από την περιοχή αυτή. Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι η παρεμβαίνουσα απέδειξε ενώπιον του μείζονος τμήματος προσφυγών ότι πολυάριθμες επιχειρήσεις οι οποίες είναι εγκατεστημένες στην περιοχή αυτή

όντως προσφέρουν υπηρεσίες της ίδιας φύσεως με τις υπηρεσίες τις οποίες προσδιορίζει το επίμαχο σήμα (σημείο 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως), ισχυρισμό τον οποίο η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να αντικρούσει. Κατά συνέπεια, οσάκις υπηρεσίες τέτοιου είδους διατίθενται στην αγορά υπό το έμβλημα του επίμαχου σήματος, το οικείο κοινό θα εκλαμβάνει το τελευταίο αυτό σήμα ως ένδειξη της προελεύσεως των εν λόγω υπηρεσιών.

44 Επιπλέον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η γεωγραφική ονομασία δεν είναι ικανή να περιγράψει τα χαρακτηριστικά των οικείων υπηρεσιών, αρκεί να υπομνηστεί ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 έχει ως αντικείμενο να αποφευχθεί το ενδεχόμενο ένας οικονομικός φορέας να κατέχει κατά μονοπωλιακό τρόπο τη χρήση μιας ενδείξεως γεωγραφικής προελεύσεως εις βάρος των ανταγωνιστών του. Καίτοι είναι αληθές ότι το μείζον τμήμα προσφυγών υποχρεούται, καταρχήν, να εξετάζει το κατά πόσον η ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως είναι κρίσιμη στο πλαίσιο αυτών των σχέσεων ανταγωνισμού, διερευνώντας τον σύνδεσμο μεταξύ της προελεύσεως και των προϊόντων και υπηρεσιών για τις οποίες έχει ζητηθεί η καταχώριση του σήματος, προτού αποφασίσει να μην κάνει δεκτή την καταχώριση του εν λόγω σήματος δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009, γεγονός παραμένει ότι η ένταση της υποχρεώσεως αυτής ενδέχεται να ποικίλλει σε συνάρτηση με πλείονες παράγοντες, όπως είναι η έκταση, η φήμη ή η φύση της επίμαχης ενδείξεως γεωγραφικής προελεύσεως. Πράγματι, η πιθανότητα μια ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως να μπορεί να ασκεί επίδραση επί των σχέσεων ανταγωνισμού είναι ισχυρή όταν πρόκειται για μια μεγάλη περιφέρεια που φημίζεται για την ποιότητα ευρέος φάσματος προϊόντων και υπηρεσιών, και είναι ισχνή όταν πρόκειται για μια ακριβώς προσδιορισμένη τοποθεσία της οποίας η φήμη περιορίζεται σε μικρό αριθμό προϊόντων ή υπηρεσιών (βλ., σχετικώς, απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2011, PASSIONATELY SWISS, T-377/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:753, σκέψη 41).

45 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η πιθανότητα αυτή πρέπει να θεωρηθεί ισχυρή, λαμβανομένων υπόψη των θετικών συναισθημάτων που μπορεί να δημιουργήσει η αναφορά στο Νότιο Τιρόλο επ' ευκαιρία της διαθέσεως των οικείων υπηρεσιών στην αγορά. Επομένως, η υποχρέωση του EUIPO να εξετάσει τον σύνδεσμο μεταξύ της προελεύσεως και των υπηρεσιών τις οποίες προσδιορίζει το επίμαχο σήμα πρέπει να θεωρηθεί λιγότερο έντονη.

46 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι, υπό περιστάσεις όπως οι εν προκειμένω επίμαχες, στο πλαίσιο των οποίων η ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως είναι ήδη γνωστή ή φημισμένη, το EUIPO μπορεί να περιοριστεί στη διαπίστωση της υπάρξεως ενός τέτοιου συνδέσμου, αντί να διεξαγάγει συγκεκριμένη εξέταση σχετικά με την ύπαρξη του συνδέσμου αυτού (βλ., σχετικώς, απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2011, PASSIONATELY SWISS, T-377/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:753, σκέψη 43).

47 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να επισημανθεί ότι το μείζον τμήμα προσφυγών προέβη, στα σημεία 51 έως 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συγκεκριμένη εξέταση σχετικά με τον ενδεχομένως υφιστάμενο σύνδεσμο μεταξύ της ενδείξεως γεωγραφικής προελεύσεως και καθεμίας από τις κατηγορίες υπηρεσιών τις οποίες προσδιορίζει το επίμαχο σήμα και ότι η εξέταση αυτή δεν ενέχει πλάνη.

48 Εξάλλου, όπως ορθώς επισήμανε το μείζον τμήμα προσφυγών στο σημείο 49 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι υπηρεσίες τις οποίες αφορά το επίμαχο σήμα δεν παρουσιάζουν καμία ιδιαίτερη ιδιότητα που θα μπορούσε να ωθήσει το οικείο κοινό να μη συσχετίσει τη γεωγραφική ένδειξη με τη γεωγραφική προέλευση των εν λόγω υπηρεσιών. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, κατ' εφαρμογήν της προαναφερθείσας στη σκέψη 34 νομολογίας, ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 απέκλειε την καταχώριση της επίμαχης γεωγραφικής ενδείξεως, η οποία ήταν γνωστή στους κύκλους των ενδιαφερομένων ως προσδιορισμός μιας γεωγραφικής περιοχής, στο μέτρο που είναι λίαν πιθανό το ενδεχόμενο να υποθέσουν οι κύκλοι των ενδιαφερομένων ότι οι οικείες υπηρεσίες προέρχονται από την περιοχή αυτή (βλ. σημείο 57 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

49 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επίμαχο σήμα καταχωρίσθηκε κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009.

50 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα διάφορα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα.

51 Πρώτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη λυσιτέλεια της συνεκτιμήσεως του τόπου όπου παρέχονται οι υπηρεσίες ή της έδρας της επιχειρήσεως ως κριτηρίου προελεύσεως. Συναφώς, αρκεί να παρατηρηθεί ότι, για τις κατηγορίες υπηρεσιών τις οποίες προσδιορίζει το επίμαχο σήμα, η ένδειξη του τόπου χρησιμοποιείται συνήθως και νοείται ως μνεία της έδρας της επιχειρήσεως που παρέχει τις οικείες υπηρεσίες και, επομένως, του τόπου από τον οποίο αυτές παρέχονται κατά κύριο λόγο. Άλλες πιθανές σημασίες της εν λόγω γεωγραφικής ενδείξεως δεν ασκούν επιρροή, εφόσον, κατά τη νομολογία, αρκεί το επίδικο σημείο να υποδηλώνει, τουλάχιστον σε μία από τις ενδεχόμενες σημασίες του, ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2005, MunichFinancialServices, T-316/03, EU:T:2005:201, σκέψη 33).

52 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το άρθρο 12, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 αρκεί προς διαφύλαξη της διαθεσιμότητας, μεταξύ άλλων, των ενδείξεων γεωγραφικής προελεύσεως στη συναλλακτική πρακτική, εφόσον δεν επιτρέπει στον κάτοχο του σήματος να απαγορεύει στους τρίτους τη χρήση των εν λόγω ενδείξεων στην επωνυμία τους ή στην εταιρική επωνυμία τους ή για λόγους ενημερώσεως εμπορικής φύσεως.

53 Το άρθρο 12, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 προβλέπει ότι «το δικαίωμα που παρέχει το σήμα [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] δεν επιτρέπει στον δικαιούχο του να απαγορεύει στους τρίτους τη χρήση στις συναλλαγές [...] ενδείξεων περί το είδος, την ποιότητα, την ποσότητα, τον προορισμό, την αξία, τη γεωγραφική προέλευση, τον χρόνο παραγωγής του προϊόντος ή της παροχής της υπηρεσίας ή άλλων χαρακτηριστικών τους».

54 Βεβαίως, η διάταξη αυτή έχει ως αντικείμενο, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, ειδικώς για τα σήματα που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής για τον λόγο ότι δεν είναι απολύτως περιγραφικά, μεταξύ άλλων να μην ισχύσει η απαγόρευση που μπορεί να ζητήσει ο δικαιούχος ενός τέτοιου σήματος, βάσει του άρθρου 9 του εν λόγω κανονισμού, ως προς τη χρήση ενδείξεων σχετικών με τη γεωγραφική προέλευση που αποτελούν περαιτέρω στοιχείο περίπλοκου σήματος, εφόσον η χρήση των ενδείξεων αυτών γίνεται σύμφωνα με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία και το εμπόριο (βλ. απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

55 Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί ότι, υπό περιστάσεις ανάλογες με αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ρητώς ότι η απορρέουσα από τη νομολογία αρχή για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 30 ανωτέρω και η οποία αφορά το γενικό συμφέρον επί του οποίου στηρίζεται το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, γενικό συμφέρον που εκφράζεται επίσης μέσω της κατά το άρθρο 66, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού δυνατότητας να αναγνωρίζονται, κατά παρέκκλιση από το εν λόγω άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, σημεία ή ενδείξεις δυνάμενα να χρησιμεύσουν προς δήλωση της γεωγραφικής προελεύσεως των προϊόντων ως συλλογικά σήματα, δεν προσκρούει στο άρθρο 12, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού, το οποίο δεν επηρεάζει, επίσης, με καθοριστικό τρόπο την ερμηνεία της πρώτης διατάξεως. Πράγματι, το άρθρο 12, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, που σκοπεί ιδίως να ρυθμίσει τα προβλήματα που δημιουργούνται στην περίπτωση που έχει καταχωριστεί ένα σήμα συντιθέμενο εν όλω ή εν μέρει από μια γεωγραφική ονομασία, δεν επιτρέπει στους τρίτους τη χρήση της ονομασίας αυτής ως σήματος, αλλά διασφαλίζει απλώς ότι τρίτοι μπορούν να το χρησιμοποιούν περιγραφικά, ήτοι ως ένδειξη σχετική με τη γεωγραφική προέλευση, υπό την προϋπόθεση ότι η χρήση αυτή γίνεται σύμφωνα με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία και το εμπόριο (βλ., σχετικώς και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 4ης Μαΐου 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 και C-109/97, EU:C:1999:230, σκέψεις 26 έως 28).

56 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι το συμφέρον που συνίσταται στη διαφύλαξη της διαθεσιμότητας των ενδείξεων γεωγραφικής προελεύσεως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν προστατεύεται επαρκώς βάσει του περιεχομένου του άρθρου 12, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009. Επομένως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

57 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προεκτεθέντων, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

58 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

59 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

60 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματα του EUIPO και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Internet Consulting GmbH στα δικαστικά έξοδα.

Prek Labucka Kreuschitz

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Ιουλίου 2016.

(υπογραφές)